

Nr 354.

Av herr **Karlsson** i Grängesberg **m. fl.**, med förslag till förordning angående livräntetillägg av statsmedel för dem, som äga rätt till livränta enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete.

De, som blivit invalider och fått sin arbetsförmåga nedsatt genom olycksfall i arbete, vilket inträffat före den nu gällande olycksfallsförsäkringslagens ikraftträdande, åtnjuter en synnerligen undermålig olycksfallsersättning. Sålunda utgår till dem, som tillerkänts ersättning enligt 1901 års lag, vid full invaliditet en livränta av endast 300 kronor för år.

Vid upprepade tillfällen har i riksdagen framförts förslag om tilläggsersättning åt dessa orättvist behandlade livräntetagare. Med anledning av motion i andra kammaren (nr 278) vid 1924 års riksdag hemställde också sammansatta stats- och andra lagutskottet (utlåtande nr 4) om riksdagens godkännande av en förordning om tillägg till ifrågavarande livräntor. Utskottets hemställan bifölls av andra kammaren, men avslogs av första kammaren, varför förslaget den gången föll. Vid 1925 års riksdag väcktes ånyo i båda kamrarna motioner om höjning av dessa livräntor. Andra kammaren biföll även den gången det av utskottet framlagda förslaget till förordning, medan första kammaren biföll ett reservationsvis framfört förslag om utredning av frågan. Vid sammanjämkning av kamrarnas skiljaktiga beslut beslöt andra kammaren sedermera biträda första kammarens beslut om utredning av frågan.

Enligt beslut den 6 december 1929 förklarade emellertid den dåvarande regeringen att riksdagens skrivelse icke skulle föranleda till någon regeringens åtgärd.

Besluten vid 1924 och 1925 års riksdagar innebar för andra kammarens vidkommande ett klart godkännande av kravet om livräntetillägg till de olycksfallsskadade som åtnjuta ersättning enligt 1901 års lag. Genom beslutet vid 1925 års riksdag gav även första kammaren i princip sin anslutning till samma ståndpunkt.

Den av andra kammaren godkända förordningen innebar, att den som äger rätt till livränta enligt 1901 års lag skulle erhålla ett årligt livräntetillägg, motsvarande 125 procent av livräntan. Dock skulle ej tillägg utgå för livränta som understeg 90 kronor. Denna sistnämnda bestämmelse innebar, att skadade, vilkas arbetsförmåga är nedsatt med *mindre* än 30 procent, ej skulle erhålla livräntetillägg.

I överensstämmelse med de synpunkter och förslag, som vi tidigare framfört beträffande denna fråga, anse vi, att riksdagen bör bevilja medel för

utbetalande av tillägg till de ifrågavarande låga livräntorna och att dessa tillägg bör fastställas till 150 procent av livräntan. Vidare att alla livräntetagare, som genom olycksfall fått sin arbetsförmåga nedsatt med 15 procent eller mera, skola tillerkännas livräntetillägg.

Den årliga kostnad för staten som ett bifall till detta förslag skulle medföra är svårt att exakt angiva, men den torde icke komma att överstiga 1 000 000 kronor under närmaste åren, för att därefter successivt minska och slutligen helt bortfalla.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte godkänna följande förslag till förordning:

Förordning angående livräntetillägg av statsmedel för dem, som äga rätt till livränta enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete.

1 §.

Den, som äger rätt till livränta enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete, äger erhålla årligt livräntetillägg, motsvarande 150 procent av livräntan; dock att, i fråga om livränta till skadad arbetare, tillägg ej utgår för livränta, som understiger 45 kronor, samt att tillägg ej heller utgår för livränta, som grundas på försäkring enligt 24 § i lagen.

Livräntetilläggen bestridas av statsmedel samt bestämmas och utgivas av riksförsäkringsanstalten.

2 §.

Rätt till livräntetillägg kan icke överlåtas och må förty ej för gäld tagas i mät.

3 §.

De närmare föreskrifter, som, utöver vad denna förordning innehåller, finnas erforderliga för förordningens tillämpning, meddelas av Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, av försäkringsrådet eller riksförsäkringsanstalten.

4 §.

Över beslut av riksförsäkringsanstalten rörande livräntetillägg eller eljest rörande tillämpningen av någon i denna förordning given bestämmelse må klagan föras hos försäkringsrådet genom besvär, som skola ingivas till rådet eller i betalt brev med allmänna posten vara till rådet inkomna sist å

trettonde dagen efter det klaganden av beslutet erhållit del, den dagen oräk-
nad, då sådant skedde.

Försäkringsrådets beslut meddelas kostnadsfritt.

Över försäkringsrådets beslut må klagan ej föras.

5 §.

Denna förordning äger ej tillämpning i fråga om livräntor, som utgå till
i statens tjänst skadade arbetare eller deras efterlevande, utan gäller härut-
innan vad särskilt är stadgat.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1937.

Stockholm den 23 januari 1937.

Verner Karlsson.

K. Kilbom.

Aug. Spångberg.

Vikt. Herou.

Arv. Olsson.

Nils Flyg.